

թիւները, որպէս զի տարբեր երկիրներ
ընտ աւտագրութիւններ դիւրաւ մուտ գըտ-
նեն ուրիշ երկիրներու մէջ: Ասիկա վերջ-
նական լուծում մը չէ, այլ ժամանակաւոր:

Գիններու անկման դարձման մը գտնելու
համար շատեր թղթատպում (inflation)
կ'առաջարկեն: Այս լուծումն ալ մակե-
րեսային է և յիշել կու տայ 1926ի
Ֆրանսայի պարագան և 1923 զերմա-
նական մարքի գահավէժ անկումը:

Հիմա որ տնտեսական ծանր տագնապ
մը կը ճնշէ աշխարհի բոլոր ժողովուրդ-
ներուն վրայ, կարելի չէ անմիջական լու-
ծում գտնել: Ուրիշ առիթով երբ նախա-
տեսութիւն աշխարհի տագնապ մը՝ կարելի է
նախագգուշութիւններ ձեռք առնել, որոնք
կրնան նուազեցնել անոր կշռոյթը, բայց ոչ
ջնջել գոյութիւնը: Տնտեսական տագնա-
պի ջնջման համար ուրիշ կառավարական
ղրութիւններ փնտռելու է:

Յ. ԴԱՆԻԹԵԱՆ

ԶԱՐԳԱՑԻՐ, ՀԱՅ ԿԻՆ

(«Հայ Կին»ի խմբագրականին առիթով — 1 փետր. 1932)

Տիկին Հայկանոյշ Մառք գեղեցիկ կոշում մ'ըրած է իրեն՝ հայ կնոջ դաստիարակն ըլլալ
լաւ գիտնալով որ, ինչպէս ինք կ'ըսէ, «Պատուհաս մըն է տգետ կիւնը: Եւ հրեշ մը՝ րեքուշը»:

Սակայն խոստովանելու ենք որ Տիկ. Հ. Մառք, հակառակ իր դաստիարակի պաշտօնին, ան-
գիտութեան մը զոհն է այս անգամ. մեր գիտցած Աստուածաշունչին մէջ Եւան պատուիրա-
նազանց գտնուելով՝ Եհովայի արդար պատժին կ'արժանանայ. մինչ տիկնոջ քով խնդրը քիչ մը
տարբեր կ'երեւի. հետեցընելու ենք որ անվաւեր կուսկարան է իր գործածածը:

Անպայման անվաւեր ըլլալու է կամ հրեաներէ խարդախութեամբ իր Աւետարանն ալ որուն մէջ
շփոթ տողեր կան եղեր. որովհետեւ, փառք Աստուծոյ, մեր Աւետարանը շփոթ տողեր չունի, սուրբ
և անսխալ է և պաշտելի՝ որպէս Աստուծոյ կենդանի խօսքը. և ատոր վրան է որ երգում ըրին
և մեռան Վարդանանք և իրենց. ետեւէն «Տիկնայք փափկասունք Հայոց աշխարհին» որոնք,
յայտնի է, ազնուական էին և շատ զարգացած. գրագէտ ալ էին, քանի որ իրենց բերնին մըր-
մունջը «Սաղմոսք էին» և «Մխիթարութիւնք կատարեալք՝ ընթերցուածք մարգարէիցն» ըստ
հոգեխօսիկ Եղիշէի: Եւ այդ կիները հանդերձ իրենց ազնուականութեամբ և գիտութեամբ ջեր-
մեռանդ կրօնականներ էին, բարի մայրեր ու լաւ տանտիկիներ:

— Զարգացիւր, Հայ կին, Աւետարանի հոգով ու Նարեկի շունչով. և երբ տանդ հաւատա-
րիմ պահակն ըլլաս և զաւակներուդ բարի մայրը, արդէն շատ մեծ ես և ամբողջ ազգի մը
ապագան շինած պիտի ըլլաս: Հոգ չընես թէ «Հայ Կին»ի խմբագիր տիկինը գոհ չի մնար ատով.
իր պահանջները՝ դարուն ողիւն, օրուան առեղծոքներ, և այլն, և այլն վտանգաւոր են քեզի...
Աւետարանը ամէն դարու և ամէն պահանջի միակ և գերագոյն լրումն է. և այդ կը բաւէ:

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

ՎՐԻՊԱԿ. — Թերթիս Յունուարի թիւին մէջ, էջ 22, «Արծաթ դրամ Լեւոն Գի» վերնագրով յօդուածին
մէջ, 1) զրամին Ա. կողման պատկերը զԼիւիվայր դրամ է. 2) էջ 23, վերին վար Դրդ տող՝ Ա. կողմ Լեւոն Թ-
ԳԱՆՈՐ պիտի ըլլայ Լեւոն Թագաւոր. 3) նոյնպէս նաեւ 10րդ տողին վրայ պիտի ըլլայ դարձեալ «Լեւոն»:

ԹԱՏԵՐԱԿԱՆ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՄՆԵՐ

ՄԻՒԹԱՐԵԱՆ ՎԱՐՁԱՐԱՆՆԵՐՈՒՆ ՄԷՁ

ՎԵՆԵՏԻԿ

Այս տարի եւս Բարեկենդանի շրջանին եր-
կար սպասուած թատերական ներկայացումները
տեղի ունեցան Մ. Ռափայէեան վարժարանին
մէջ, կիրակի, Փետրուար 7ին:

Ժամը 2,30ին էր որ սկսու հանդէսը, ի
ներկայութեան տեղական հայ զաւուրին, վան-
քիս հայրերուն և աշակերտութեան և իտալացի
մեր քանի մը ուսուցիչներուն և բարեկամներուն:

Աշակերտներէն երեք փոքրիկներ տափով,
փողով ու ջութակով շնորհաւոր Բարեկենդան
կը մղթէին հիւրերուն. և ապա կը բեմագործէր
«Փոքրիկ փարիզցին» ազնիւ և սրտաշարժ կատա-
կերութիւնը երեք արարով: Մեծն Նափոլէո-
նի մարաշախտներէն մին ամէն կապ խզած է
ամուսնութեան խնդրով իր քրոջը, որ ընդ փոյթ
այրիացած՝ յետին թշուառութեան կը մատնուի
իր սիրասուն գաւկին հետ: Մարաշախտին ան-
ծնական բժիշկը, շնորհիւ իր մեծ հոգեբանի ձիւ-
քերուն և բարի սրտին՝ միջնորդ կը հանդիսա-
նայ. մեծ ճիգերով և զոհողութեամբ կը յաջողի
եղբոր գիրկը նետել մայր ու զաւակ սիրախառն
արցունքներու հեղեղի մէջ:

Մարաշախտի շղագրգիւ, հպարտ, բայց խո-
րապէս բարեսիրտ տիպարը ներկայացուց Հենրիկ
Եօրկանճեան, կրքի արտայայտութեան զփու-
րագոյն դերը յաջողութեամբ կատարելով, որուն
հետ Հրանտ Տէվլէթեան փոքրիկը, մարաշախտի
քեռորդին դերով՝ չափահասի իմաստութեամբ
սիրուն և ազնուական տիպար մ'էր իր խօսքին և
շարժութեան մէջ. երկուքն ալ ծափեր և ար-
ցունք խլեցին ներկաներէն հաշտութեան գիրկ-
ընդխառնումի սրտայոյզ պահուն:

Բժիշկը, համակրելի տիպարը, ինչպէս է ա-
մէն գիտակից արի ոգի որ դիցազնութեան հաս-
նող զոհողութիւններ կ'ընէ թշուառներ կանգնե-
լու՝ ներկայացուց Վազգէն Թիւթիւնճեան պա-
տանին, վարժ գերասանի լաւագոյն ձիւքերով:

Կատակերգութեան այն դերը որ բուն կըր-
քերու ծանրութեան մէջ պաշտօնն ունի գուարթ
գոյներ խառնել՝ սպասաւորին էր, ներկայա-
ցուած Կարապետ Գարապաճեանէն. ան մէկէ
աւելի անգամներ բեմին վրայ ծափահարուեցաւ,
այնքան յաջող և կատարեալ իր միամիտ ու
բարի արտայայտութիւններուն մէջ:

Միջանկեալ՝ Մանուկ Քէշիշեանի մէկ ար-
տասանութենէն վերջ, զոհունակութեան բուն
և երկար ծափերով վերջացաւ կատակերգը. ու
նոյնքան բուն ծափերով բեմ բարձրացաւ Պ.

Իգնատ Տէր Աստուածատուրեան, որուն երեւումը
միշտ խանդավառութեամբ կը սպասուի կուշտ
ու կուռ ծիծաղի պահեր անցնելու մեր հայ գա-
ղութէն՝ որ հայրենական յիշատակներու կարօ-
տով կը մեռնի:

Պ. Իգնատի շինականի տարագին հետ իր
ամբողջ մենախօսութիւնն ալ յանկարծաբանու-
թեան պէս բնական էր և ծիծաղալարժ: Գրեթէ
կէս ժամ զմեզ ապրեցուց պոլսական կեանքի,
թաղականի կոխներով, սոխին ու սխտորին
սղոմով և պատերազմի օրերու պատկերներով,
վանեցիի բարբառով, թաթարի պարով և վեր-
ջապէս զինուորութեան, գերութեան մէջէն ան-
գամ հանելով «վշտի ծիծաղ»:

Գերասանի եզական ու ինքնաբոլս հմայք-
ներով մարեցնելու չափ ծիծաղեցուց, պահելով
կրթական Տան մը բեմին սրբութիւնը — ինչ
որ երբեմն կը պղծուի ժողովրդական խաւերուն
մէջ — բարոյական գեղեցիկ դասերով, ինչպէս
որ յետոյ հայ տիկիներէն ոմանց բերնէն լսուե-
ցաւ մեկնումի պահուն. «Հե՛մ խնդրուց, հե՛մ
յաւ խաւեր ստրկացուց մեզի մեր խառն իգնատը»:

Յաջորդեց «Երեք քաջեր» ու ծանօթ գա-
ւելտը, որուն դերակատարներն էին Վահրամ
Սլուհոճեան, Նուպար Յակոբեան և Վահան Ի-
փէքճեան՝ որքան այլանդակ քաջեր՝ նոյնքան
զուարճալի. և տիրոջ դերով՝ Եղուարդ Ֆէսճեան,
Գուրգէն Ներսէսեան՝ իր զուարճասէր եղբորը
որդին, և Արմիկ Յակոբեանը որպէս սպասաւոր:
Ամէնքն ալ յաջողութեամբ փայլեցան և գնա-
հատուեցան հանդիսականներէն:

ձոխ յայտագրին վերջաբանը կազմեց «Cri-
spino e Comare» ծանօթ և սիրուն operetteի
Գ արարը ամբողջապէս երգ ու զաւելտ, որ ալ
աւելի հմայիչ կը դառնար երեք փոքրիկ յաջող
դերասաններու՝ Ստեփան Գազէգեանի, Մանուկ
Նիրինեանի և Վիկտոր Կիրակոսեանի՝ բժիշկ
ծաղրանկարներու տիպարին մէջ:

Հմայք, երգ, ներգաշնակութիւն և ծիծաղ՝
ծափերու մէջ վերջակէտը դրին ներկայացու-
մներուն, որոնք երեք ժամէն աւելի տեւեցին և
արժանացան հանդիսականներուն անկեղծ և ջերմ
շնորհաւորութեանց:

Տղայոց յաջողութիւնն ու փայլը, և հասարա-
կութեան զոհունակութիւնը անշուշտ պսակն են
վաստակաւոր դաստիարակներուն, որոնք ոչ մէկ
ճիգ կը խնայեն պատրաստելու աշակերտութիւ-
նը այդ բեմական ներկայացումի պատկերին տակ՝